

Vladimír
Šlechta **Já,
Gowery**

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

JÁ, GOWERY

Copyright © 2017 by Vladimír Šlechta

Cover © 2017 by Tomáš Flak

Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-342-3 (pdf)

Vladimír Šlechta

Já,
Gowery

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Zákon smečky

01

Kulka zasáhla mašinfíru do ramene, narazila na kost a rozprskla se na několik úlomků. Jeden kousek přetl krkavici. Vytryskla krev.

To už jsem ležel na podlaze.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se topič vyklání přes opancéřovaný bok tendru a civí na trať před lokomotivou.

„Lehni!“ zaječel jsem.

Podvědomě jsem zaznamenal vysoké zapištění. Druhá kulka nás minula a odsvištěla kamsi do neznáma.

Topič po mně stříhl pohledem. Pak se zadíval na mašinfíru, který se držel kolečka regulátoru a krev z něj chlístala jako z požárního hydrantu.

„K zemi!“

Třetí kulka trefila topiče do páteře. Padl do uličky a bylo po něm.

Vláček uháněl dál.

...a teď mě napadá, že jsem do vyprávění skočil až příliš rovnýma nohama. Možná bych se měl vrátit trochu nazpátek a začít znova.

Tak dobře. Zkusím to jinak.

02

„Máme na dohled strašidelnej les,“ křikl drobný kníratý topič do dunění kol a pufání páry. „Kleingern je za rohem.“

Pozvedl jsem se z úzké lavice a podíval se na levou stranu, trať tady širokým obloukem obcházela zářivě žlutý kopec. Opravdu žlutý, nevymýšlím si. Jako by tam jedna vedle druhé rozkvetly samé pampelišky. Tohle však nebyly pampelišky, ale kvetoucí řepka.

Čím zářivější byl svah, tím temnější se zdál porost, který vyrůstal na temeni kopce. To byl nejspíš onen *strašidelný les*, o kterém se topič právě zmínil.

Pro jistotu jsem se zadíval i na druhou stranu. Tam, po směru jízdy napravo, nebylo žádné řepkové pole, jenom pastvina. I když pochybuju, že by se tam páslo něco jiného než lesní zvěř. Za pastvinou, ve vzdálenosti zhruba jednoho kilometru, se táhla souvislá linie temného lesa.

Když jsem se vynadíval, zase jsem si kecl na lavici.

„To je ale žluť, co, Heinrichu?“ pokračoval topič v halsivé samomluvě. „Takhle žlutou mám moč, když si dám pivo z Pezläödskýho pivováru.“

„Nějak ti to vyhasíná, Fritzi,“ zabručel mašinfira. Zasklepal nehtem na manometr. „Flak jde dolů.“

Byl to mohutný tělnatý chlap, stejně jako jeho společník oblečený do umaštěných montérek. Na rozdíl od topiče si však nasadil červenou strojvůdcovskou čepici se štítkem. I on se vyjadřoval nahlas, aby přehlušil všechny zvuky, které vydávala rozjetá mašina: pufání páry, cvakání táhel,

dunění kolejnic. Musím však uznat, že tahle lokomotiva byla celkem tichá. Vypadala spíš jako zvětšená hračka, rozhodně to nebyla těžkotonážní obluda, jaké brázdí hlavní trasy císařských železnic. Měla zkrácený kotel, vysoký komín a hranatou kabinu. Velká obdélníková okna po obou stranách boudičky se dala zablendovat buď pláty silného plechu, nebo skleněnou výplní. Teď tam nebylo nic, ani sklo, ani plech, jen prázdno.

Vpředu, na čele boudičky, byl jen úzký střílnovitý průzor vyplněný tvrzeným sklem. Za kabinou, ještě jako součást lokomotivy, se nacházela otevřená chodbička s postranními lavicemi. Bylo jasné, proč tady lavice jsou. Lokomotivu vyrobili hluboko ve Století válek a v případě potřeby se tady mohlo usadit šest vojáků. Pokud byli hodně hubení, tak klidně i osm. Teď byly lavice prázdné, jen na té vlevo jsem seděl já a poslouchal jsem, o čem se baví topič s mašinfírou. Možná si mysleli, že je neslyším, to se však pletli. Nejspíš si neuvědomili, že dveře do kabiny jsou vysazené a vstupní otvor je prázdný. Dny byly teď horké, a pokud jste zažili žár sálající od topeniště, tak vás takový počín nepřekvapí.

Pro pořádek musím dodat, že za lokomotivou byl připravný tendr naložený bukovými poleny. Pak zeleně natřený vagón o třech kupičkách, za ním dobytčák a dál už nic. Tohle byl vojenský speciál. Tentokrát jsme necestovali ve třech, Oggerd dostal na povel grupu zvicí osmi mužů.

„Tak přilož, Fritzi,“ křikl mašinfíra.

„Ále prdlajs,“ odfrkl topič. „Šetrím dřevo. Za půl hodky budem ve stanici.“

„Nekecej a přilož,“ zvýšil mašinfíra hlas. Vyklonil se z okénka na levé straně, tam, co se rozkládal žluťoučký řepkový lán. Přes ležatý kotel se zadíval na trať.

„Něco tě žere, Heinrichu?“ zeptal se topič.

„Nezůstaneme v Kleingernu,“ křikl mašinfíra. „Vyložíme

náklad a pošupajdíme zpátky. Myslím, že se to v Kleingernu pořádně posralo.“

Zatajil jsem dech a udělal se menší a ještě menší. Samozřejmě že jsem se nestal neviditelným, pořád jsem seděl na té úzké lavici, ale oni mě už přestali vnímat.

Při minulé zastávce jsem se vnutil na lokomotivu právě proto, abych vyzískal nějaké informace. A také proto, že jsem měl plné zuby pachů a zvuků uvnitř vagónu. Oggerd pro nás zabral prostřední kupé, což nebyl šťastný nápad. Krajní by bylo lepší. Takhle jsme to měli z obou stran, před námi i za námi zněly hlasy vojáků, jedni hráli karty a hádali se, druzí si vyprávěli oplzlé historky. Překřikovali se, hulákali, chechtali se. Vyzutí z těžkých bot větrali měsíc neprané onuce, vějíři karet rozháněli střevní plyny, jednu od druhé si zapalovali ručně balené cigarety ze špatného tabáku řezaného bukovým listím.

Ne že bych proti těm vojákům něco měl. Znal jsem je z minula a věděl jsem, že jsou to spolehliví hoši. Takoví, jaké si přejete mít za zády, když vám kolem uší začnou svištět kulky. Jenže cesta už trvala příliš dlouho. Dva dny nás natrásalo drncání kol, a pokud jsme zamhouřili oko, tak nás vzápětí probudilo kvílení parní píšťaly.

O cíli cesty jsme nevěděli, ani co by se za nehet vešlo. Divné však bylo, že jsme stále zůstávali hluboko ve vnitřnostech Císařství. Naše trojice obvykle operuje v Pustinách, teď se však nezdálo, že by nás chtěli vyvézt někam na periferii a odeslat do neznáma, kam koleje nevedou.

Už dva dny jsme ujížděli dál a dál, neviditelná ruka před námi čistila koleje a semaforey ukazovaly volno. Důsledně jsme se vyhýbali hlavním tahům císařských železnic. Možná z důvodu utajení a možná z důvodu rychlosti, protože na vedlejších tratích bylo snazší pustit nás dopředu. Jen občas jsme zastavili na nějakém zapadlém nádraží,

protože mašinfíra s topičem by takhle dlouhou štreku nevydrželi a museli být vystřídáni. Dělo se to tak, že před náš speciál předpřáhli jinou lokomotivu, a to i s novou posádkou. Pořád ještě přetrvávala tradice, že lokomotivy jsou nepřenosné, jestli mi rozumíte. Každou konkrétní lokomotivu měla v užívání a v opatrování jedna konkrétní parta.

Na poslední zastávce jsem vyšel do kolejiště, abych si protáhl nohy. Uviděl jsem tohohle nařvaného chlápka, našeho nového mašinfíru. Baval se s výpravčím, zdálo se, že je místní a že to tady zná. Byl jsem od nich dost daleko, neslyšel jsem, o čem se vede řeč, podle gestikulace jsem však nabyl dojmu, že se blížíme k cíli naší cesty. Proto jsem se pod Oggerdovým chmurným dohledem vnutil na lokomotivu. Doufal jsem, že bych mohl z mašinfíry a topiče vydolovat nějaké zajímavé drby.

Když se pak vlak rozjel, pokusil jsem se s nimi zapříst rozhovor, jenže oni mě ignorovali. Takže jsem se přestal vnucovat a jen jsem tam tiše seděl. Nasraně mlčeli, ale nevydrželo jim to dlouho. Takovéhle dvojice partáků jsou jako staří manželé, pořád musejí omílat stokrát probraná témata. A také že ano. Nevydrželi být zticha a já jsem se začal dozvídat věci. Třeba to, že cíl naší cesty se jmenuje Kleingern. A už jsme skoro tam. A v Kleingernu mají průser.

Poslouchal jsem dál.

„Ty něco víš, Heinrichu?“ zakňoural topič vyčítavě.
„Něco víš a neřekls mi to.“

Mašinfíra sundal masitou pravici z kolečka regulátoru a zdvihl ukazovák: „Mysli, Fritzi. Takže za prvé: v Kleingernu je pobočka Institutu, ve který pěstujou ty vlkodlaky.“

„Vlkodlaky?“

„Nedělej, že o tom nevíš. Mezi ajznboňákama se přece všechno rozkecá. A za druhý: vezeme tam komando. Co

z toho vyplývá, he? Parádní průser. Takže koukej přiložit, protože my v Kleingernu nezůstaneme. Domluvíím se s místním přednostou, aby pozdržel hlášení. Hodím tam zpětnej chod a za hodinu už budeme zpátky v Genaufurthu. Tam mají točnu. Necháme se otočit, doplníme vodu a vrátíme se domů, dokud je trať volná.“

Topič se kolem mě protáhl na otevřený tendr, kde byla naskládaná buková polena. Nepřítomně mě přelízl pohledem, ve skutečnosti mě však nevnímal. *Vytěsnil* mě.

Trochu se mě to dotklo, přece jen jsem byl mládenec hodný pozornosti. Vysoký, dlouhovlasý, dle mínění mnohých dam a dívek pohledný, oblečený v tmavých kalhotách ušitých na míru a ve výstředním tmavomodrém, žlutě vzorovaném ponču. I tak si mě topič nevšiml. Nejspíš měl plnou hlavu vlkodlaků.

„To jsou lány řepky, až z tý žluti přecházejí oči, co, Heinrichu?“ hodil přes rameno halasivě. „Prej začínají zavádět mašiny na tudlenctu bionaftu. To bude vopravdu pokrok. Už se nebudeme muset mordovat s těmadlenctěma polenama...“

„Přikládej, nebo tě přetáhnu, Fritzi,“ křikl mašinfíra a znělo to opravdu našťvaně.

Topič popadl poleno. Pronesl ho kolem mne a hodil ho do boudičky před topeniště. Pak se okolo znovu protáhl na otevřený tendr.

Všiml jsem si, že mašinfíra položil pravici na táhlo parní píšťaly. Znal to tady a věděl, že až dojedeme do určitého bodu, dostaneme se na dohled od Kleingernu. A také na doslech. Pak zapíská, aby ho ve stanici uslyšeli.

Avšak nezapískal. Prudce přehmátl z táhla píšťaly na kolečko regulátoru a zaječel: „Do hajzlu! Co to je?“

„Co se děje, Heinrichu?“ křikl topič.

„Překážka na trati! Ježíši! Nějaká svině naházela na koleje klády!“

S pravicí stále na kolečku se vyklonil z okna. Z toho levého, to dá rozum. Trať tady v široce rozmáchlém oblouku obcházela kopec, zahýbala doleva a z okna napravo by na koleje neviděl.

Ve strašidelném lese vyrůstajícím na temeni kopce práskl výstřel. Než dolehl k uhánějícímu vlaku, zeslábl a zanikl v rachocení kol. Zaznamenal jsem ho jen podvědomě, hned mi však bylo jasné, že po nás někdo střílí.

Instinktivně jsem se vrhl na zaplivanou a zašlapanou podlahu.

Kulka zasáhla mašinfiru do ramene, narazila na kost a rozprskla se na několik úlomků. Jeden kousek přetál krkavici. Vytryskla krev.

To už jsem ležel na podlaze.

Všechno jsem vnímal jaksi zpomaleně: tryskající krev i mašinfiru, který zatáhl hlavu zpátky do boudičky a pokoušel se zůstat na nohou. Masitou pravicí stále svíral kolečko regulátoru.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se topič vyklání přes opancéřovaný bok tendru a civí na trať před lokomotivou.

„Lehni!“ zaječel jsem na něj.

Podvědomě jsem zaznamenal vysoké zapištění. Druhá kulka nás minula a odsvištěla kamsi do neznáma.

Hlavou mi problesklo, že ten, kdo mašinfiru zasáhl za jízdy, musí být skutečný mistr odstřelovač. Svým vnitřním sluchem jsem vnímal, jak kdesi na temeni kopce zaznělo z odstřelovačovy výkonné pušky lahodné *klik-klak*. Do nábojové komory vklouzla další patrona.

„K zemi! Lehni, chlape!“

Topič po mně stříhl pohledem. Pak se zadíval na mašinfiru, který se stále držel na nohou, ale krev z něj v pulzech stříkala jako červený vodotrysk.

Odstřelovač, vzdálený od nás několik stovek metrů,

přesunul zaměřovací kříž. Předsadil potřebnou vzdálenost. Zatajil dech. Pak stiskl spoušť.

Třetí kulka zasáhla topiče do páteře. Padl do uličky a bylo po něm.

Vláček uháněl dál.

Teprve teď se mašinfíra v půlotočce zhroutil na podlahu.

V hlubokém předklonu, krytý opancéřovaným brlením, jsem vyrazil do kabiny. V uších mi zněla mašinfírova slova: *nějaká svině naházela na koleje klády...*

V kabině jsem se trochu přizvedl. Úzkým čelním průzorem jsem se podíval na trať před námi, přes dřík komínu jsem uviděl to nadělení: na kolejích ležela velká hromada nějakého bordelu. Stále byla dost daleko, možná tři sta nebo čtyři sta metrů, ale blížili jsme se k ní hodně zčerstva.

Věděl jsem, že pokud nic neudělám, narazí vlak v plné rychlosti do překážky a všichni to pořádně odskáčeme.

Popadl jsem páku brzdy, a co největší silou jsem ji stlačil dolů. Nejsem sice technický talent, ale brzdu ještě poznám. Navíc byla zřetelně označená cedulkou **BRZDA**. Tohle byla blbuvzdorná mašina ze Století válek, kterou musel v případě potřeby uřídit každý lajtnant.

Brzdové desky se za hlasitého kvílení přitiskly na rychle se otáčející kola. Setrvačnost mě hodila dopředu, bolestivě jsem si narazil rameno o přístrojovou desku a ofouklo mě vedro od příkládacích dvířek.

Zepředu zarachotily výstřely. Kolem bočního okna na levé straně probzučela kulka, další kulky zabubnovaly na vnější opancéřování kabiny. Podle zvuku výstřelů to znělo jako směsice tří nebo čtyř různých zbraní: od vzteklého štěkání přestavěného kalašnikova přes prskání jednoho či dvou ládovacích revolverů až po úsečné bafání armádního mausera.

Čelním průzorem jsem zahlédl obláčky kouře. Někdo po nás střílel. Někdo ukrytý v řepkovém poli.

Zaslechl jsem, jak uvnitř vagónu burácí Oggerd: „Všichni ven! Okamžitě všichni ven!“

Z řepkového pole práskaly výstřely, brzdy ječely, někde se sypalo sklo. Z dobytčáku ke mně dolehlo ržání vyděšených koní.

Vyklonil jsem se z okna na pravé straně. Střelba přicházela zepředu a zleva, před kulkami mě kryl roh kabiny, ale stejně to ode mě byla hloupost, pořád mě mohl dostat odstřelovač na kopci. Měl jsem však štěstí, nevystřelil po mně. Nejspíš jsem mu zmizel z výhledu.

Když jsem se vyklonil, uviděl jsem, jak se z jedoucího vlaku sypou vojáci, jedni z předních dvířek, druzí ze zadních. Hranatí, nakrátko ostříhaní, navlečení do směsice výstrojních součástí z khaki celtoviny i takzvaných kopřiváků. Někteří byli bosí, v hrstech drželi to, co zrovna popadli: boty, pušky i vějíře karet s rozehranou partií mariáše. Smysly jsem měl tak zostřené, že jsem rozeznal i to, co má na ruce vojín Faber: loženého betla.

Může se vám zdát divné, že karty okamžitě nezhodil, ale zřejmě upadl do šoku. To se stane i zkušeným veteránům. Nacházeli jsme se uprostřed bezpečného území, a kdo mohl čekat, že na nás začnou střílet? Navíc takhle koordinovaně? Podobné případy se prováděly za války, to je pravda, jenže všechny války už skončily a Století míru trvalo celých pět let.

Zaslechl jsem Oggerdův hlas: „Fabere! Bielke! Házím vám doktora Harga!“

Z bočního okna vagónu, které Oggerd v mezičase vykopl, vylétlo subtilní tělíčko přihastrošené do příliš velkých vojenských kalhot a vytahaného trika s dlouhými rukávy. Faber a Bjelke pustili karetní vějíře, natáhli ruce a chytili Harga ještě dřív, než dopadl na zem. Všichni tři upadli a kutáleli se dál od kolejíště.

„Kryjte se za vagónem,“ křikl Oggerd.

Zřejmě si všiml, že se vykláním z okna kabiny, protože houkl: „Gowery! Otevři vypouštěcí ventil! Pusť páru!“

Stáhl jsem hlavu zpátky do kabiny. Mrkl jsem na manometr. V topeništi sice vyhasínalo, topič nestihl přiložit, ale kotel byl stále pod tlakem. Zašmátral jsem po přístrojové desce, zkoušel jsem otáčet kolečky. Tohle? Ne. Tady to? Taky ne. A co támhleto?

To je ono.

Zaznělo prudké syčení, jak se pára drala ven.

Prostor před kabinou strojvedoucího se rázem zaplnil unikající párou. Vlák pokračoval v jízdě, i když už jen rychlostí vycházkové chůze, a tak se uvnitř kouřové clony vzápětí ocitl i osobní vagón. Tohle byl od Oggerda dobrý nápad.

Zatímco jsem manipuloval kolečky, narážel jsem koleno do mašinfírova těla. Nemohl jsem pro něj nic udělat, během první minuty z něj vytryskaly dva nebo tři litry krve a pak už byl konec.

Palba z řepkového pole zeslábla, nechtělo se jim střílet do kouřové clony. Naplánovali si to dobře, to ano, léčka však nevyšla podle jejich představ. Ostřelovač sice zabil mašinfíru a topiče, vlák však začal brzdit. Jeden z ukrytých střelců zpanikařil, zahájil palbu předčasně a ostatní se přidali. Stříleli z ostrého úhlu a z velké dálky. Jejich chyba.

Cuknutí. Vlák zastavil.

Uvědomil jsem si, že bych měl z kabiny zmizet dřív, než se pára rozptýlí. Přešel jsem mašinfírovo tělo, po čtyřech jsem vyrazil ze dveří kabiny. Pravou dlaň jsem si namočil do chladnoucí krve, která se rozlila všude po podlaze.

V podřepu jsem vyhákl západku dvířek, která se nacházela mezi kabinou a prodloužením se sedadly. Když jsem je otevřel, hlasitě zavržala. Nezdržoval jsem se slézáním po schůdkách, prostě jsem skočil. Nikdo po mně nevystřelil, ale stejně jsem se okamžitě schoval za velké hnací kolo.

Rozhlédl jsem se. Pára teď halila celý vlak, bylo to jako mlha, nedohlédl jsem ani na konec dobytčáku. Všiml jsem si, že voják přezdívaný Placka sice stojí na nohou, ale jaksi nakřivo. Levou rukou si držel pravou paži, rukávem mu prosakovala krev. Pár kulek prolétlo dřevěnými stěnami až do kupíček a Plackovi to trefilo ruku.

V tu chvíli seskočil z předních dveří vagónu i Oggerd. Pušku měl zavěšenou na řemeni, pod rameny držel tělo vojína Müttlera. Müttler kašlal, což znamenalo, že žije, na rtech mu však vyskakovaly růžové bubliny.

Placka tedy nebyl jediný, koho trefili. Müttler to schytl naplno.

Müttlera se okamžitě chopily ochotné ruce a převzaly ho.

„Hargo,“ zaburácel Oggerd. „Ošetři ho! Zastav krváčení!“

„Oggie!“ zaječel jsem, „nahore na kopci je odstřelovač!“

Nepatrně kývl, jako že to bere na vědomí. Křikl k vojákům: „Kolik máte pušek?“

„Já mám...“ „Já taky...“

„Pět pušek, majore,“ zahlásil kaprál Schneidl. To je ten, který svou našišato nasazenou brigadýrku nesundává snad ani ve spánku.

„Zalehněte za kolejiště!“ burácel Oggerd. „Zamiřte na přibližnou pozici nepřítele! Připravte se! Jednu salvu! Na můj povel!“

V tu chvíli už mě Oggerd míjel. Přeběhl podél lokomotivy k přednímu nárazníku a vykoul zpoza čumáku lokomotivy. Naslepo vystřelil do řepkového pole a okamžitě se stáhl. Z pole mu odpověděla chaotická salva výstřelů, avšak kulky zabubnovaly jen do opancéřovaného kotle.

„Palte!“ křikl.

Rachocení výstřelů se teď ozvalo z naší strany. Oggerd

využil vteřiny, ve které útočníci instinktivně přemístili pozornost, a znovu vystřelil, tentokrát dvakrát.

Z řepkového pole k nám dolehlo hlasité vyjeknutí. Byl to takový ten zvuk, kdy někdo prudce vydechne, prožene všechen vzduch z plic přes hlasivky a pak už se nikdy nenadechne.

„Jednoho jste dostal, majore!“ vykřikl nadšeně Schneidl.

Odkudsi shora přifíčela kulka a škrtila o předeek kotle. Výstřel k nám dolehl až s prodlevou.

„Na kopci je odstřelovač, Oggie,“ zavolal jsem znovu.

Kývl, jako že o tom ví a že s tím počítá. Křikl na Schneidla: „Kaprále! Máte u sebe vysílačku?“

„Mám, majore.“

„Projíždějte frekvence. Musejí se nějak dorozumívat. Zjistěte to!“

Vyskočil na ojnici a přeběhl po ní do poloviny kotle. Chytil se úchyty a vytáhl se po jeho plášti nahoru. Podíval se přes kotel, ale myslím si, že kvůli páře neviděl nic.

„Mám docela dobřej výhled tady odspoda, Oggie,“ křikl jsem. Byla to pravda. Pára stoupala nahoru, mezi podlahou kabiny a kolejištěm se mi otevíral volný průhled.

Oggerd stáhl hlavu dolů. „Co vidíš?“

„V řepkovým poli se něco vlní. Střelci se přesouvají pryč. Řekl bych, že táhnou nějakou muldou, ta řepka nemůže bejt zase tak vysoká...“

„Schneidle,“ křikl Oggerd, „slyšíte něco?“

„Ne...“

„Zkoušejte to dál. Projíždějte jednu frekvenci za druhou!“

„Přesně tohle dělám, majore, nejsem včerejší, ale je to úplně hluchý!“

„Oggie!“ přerušil jsem jejich debatu. „Nahore se něco blejská!“

„Co tam vidíš, Gowery?“

„Něco se tam zablejsklo! A teď zase... že by dalekohled? Jestli jo, tak pozorovatel je vážně diletant. Sedí na stromě a zuřivě se rozhlíží ze strany na stranu.“

„Kde přesně to vidíš?“

„Až za řepkovým polem. Na kraji lesa. Z našeho pohledu na pravý straně.“

Oggerd přeběhl po ojnici podél kotle a přeskočil na přední nárazník. Bylo to od něj riskantní, odkryl se a udělal ze sebe terč pro střelce z pole. Ti však ztratili odvahu a v mezičase se stáhli.

Sledoval jsem, jak se pomaličku vyklání kolem čumáku lokomotivy, pažbu měl založenou do ramene. Já i on jsme tušili, že nahoře, na okraji *strašidelného lesa*, jsou dva lidé: střelec a pozorovatel. Střelec se dívá do uzoučkého tunýlku puškohledu, který mu z krajiny vykrojí jen nepatrnou část. Pokud vedle sebe nemá pozorovatele, který obhlíží území jak očima, tak triedrem a navádí ho, propásne spoustu příležitostí.

Pozorovatel si teď hověl na větvi, od vlaku ho dělila třísetmetrová vzdálenost. Nejspíš si připadal v bezpečí.

Jenomže Oggerd nepotřebuje puškohled, má zrak jako ostříž.

Stačilo už jen jedno jediné zablýskání skel dalekohledu a Oggerdův mauser vypálil.

Větve vzdáleného stromu se rozkymácely. Tělo pozorovatele padalo dolů.

Oggerd seskočil z nárazníku a zalehl za kolejnicí. V rychlém sledu vypálil další dvě kulky, snad doufal, že zasáhne i odstřelovače. Bylo to plýtvání municí, ale nedokázal si to odpuštit.

V tom okamžiku jsem v řepkovém poli zahlédl vzdálený pohyb.

„Podívej támhle, Oggie! V poli!“

Mezi žlutými květy se čerila brázda. Něco tam běželo, avšak velmi rychle.

„Tohle nemůže bejt člověk,“ vyhrkl jsem. „Utíká nahoru po svahu, ale není z něj vidět vůbec nic, ani hlava! Ta řepka není zase tak vysoká! Musel by se přesouvat po čtyřech, ale to by nemohl bejt takhle rychle.“

„Je to nějaké zvíře,“ řekl Oggerd. Z jeho hlasu bylo znát, že si není jistý.

„Zaslechl jste nějaké vysílání, kaprále?“ křikl k Schneidlovi.

„Nic, majore. Projíždím frekvence, a úplně ticho.“

Ticho...

Umlkla střelba, utichlo skřípání brzd, avšak z dobytčáku ke mně doléhalo řinčení a bušení kopyt.

„Oggie!“ vykřikl jsem. „Jsou tam koně!“

Ti koně už museli být úplně šílení.

„Zůstaň v úkrytu, Gowery! Možná jsou tu další střelci!“

To už jsem se zvedl a rozběhl podél vlaku. Minul jsem vojáky ležící u trati s hlavněmi pušek opřenými o kolejnici. O kus dál ležel zraněný Müttler, už provizorně ošetřený. Vedle něj dřepěl Hargo a fáčoval ruku Plackovi.

Už jsem byl u dobytčáku.

„Pěnkavko! K zemi!“ křikl za mnou Oggerd.

Vyrazil jsem zajišťovací kolík, šklubnutím jsem otevřel posuvnou stěnu. Vzápětí jsem uskočil. Právě včas, vyděšení koně se hrnuli ven. Čtyři se v mezičase utrhli z úvazů, teď seskočili z dobytčáku a rozběhli se pastvinou podél trati.

Z řepkového pole zapráskaly výstřely, skutečně tam ještě někdo zůstal. Ještě jedna parta, natolik disciplinovaná, že o sobě do téhle chvíle nedala vědět.

Vyskočil jsem na plošinu vagonu, uvnitř bylo šero. Pár mrňavých okének pod střechou naprosto nedostačovalo, o to víc byly vidět díry po kulkách. Na podlaze ležela dvě

mohutná těla, dva koně, kteří schytali zásah, padli a ostatní je udupali.

Vzadu šhubala uzdu moje klisna. Nedokázala se odtrhnout od železné tyče.

Od kolejiště práskají výstřely. Naši vojáci opětují palbu, střílejí však naslepo.

Plesk – bzummm... V dřevěné stěně je náhle o jednu díru víc.

„Gowery!“ řve venku Oggerd. „Vrať se a lehni na zem!“

Překračuji mrtvé koně, šmátrám pod pončem. Tahám z kapsy zavírací nůž.

„To jsem já,“ promlouvám k vyděšené klisně. „Hned tě uvolním!“

Venku rachotí výstřely. Další kulka proráží dřevěnou stěnu a s ošklivým zvukem se rozpleskává o železnou výztuhu.

Přeřezávám uzdu. „Tak pojď, holka!“

Pouštím zavírák, věším se klisně na krk.

„Utíkej, holka!“

Rezavá klisna vyskakuje otevřenou stěnou ven. Visím jí na krku, pravou nohu jsem přehodil přes neosedlaný hřbet, levačkou se držím zbytku uzdy.

Z různých stran práskají výstřely. Blízko i daleko bzučí kulky.

„Utíkej k lesu, holka! Běž!“

03

Jak už jsem se zmínil dřív: železnice rozdělovala krajinu na dvě odlišné části. Nalevo, tedy ve směru jízdy na Kleingern, se zvedal oblý kopec, trať ho obcházela velkým obloukem. Napravo od trati se rozprostíral plochý travnatý pás, široký necelý kilometr. Tráva, tráva a občas nějaké křovisko. Žádné stromy.

Za travnatým pásem vyrůstala masa divokého lesa. Nebyl to však *strašidelný les* jako ten na temeni kopce, ale prostě jen les. Les bez přívlasků. Já i moje klisna jsme tam byli během několika okamžiků.

Sklouzl jsem z koňského hřbetu.

Les oddělovala od pastviny dlouhá nízká zídka, nasucho vyskládaná z prastarých kusů betonu. Nemám zdání, kdo ji tady poskládal a proč. Klidně tu mohla stát už celé století.

Pro změnu jsem vyskočil na zídku, abych měl lepší rozhled. Les vypadal divoce a zdálo se, že se rozkládá na kilometry daleko. Pak jsem se zadíval k trati. Střelba už sice skončila, to však neznamenalo, že je dobojováno.

Rezavá klisna, které jsem pro její připálenou barvu říkal Vánočka, se pozvolna uklidňovala. Hodně jsem na ní lpěl. Ne proto, že by byla nějak výjimečná, prostě jsem si na ni zvykl. Byla jediným pojítkem, které mě spojovalo s předchozím životem.

Pod pončem mi zabzučela vysílačka. Sáhl jsem pro ni, ale nevytáhl jsem ji, protože se něco stalo. Klisna varovně zafrkala a vyděšeně pohodila hlavou.

Rozhlédl jsem se, co ji zneklidnilo. Pak jsem to uviděl. Z lesa se k nám mezi stromy blížil vlk.

Byl to skutečně vlk? Zapochyboval jsem o tom. Vlci jsou plaší a obezřetní, kdežto tenhle si to k nám štrádoval s naprostou sebejistotou. Tvářil se cílevědomě – pokud se tedy vlk dokáže nějak tvářit.

Na vlka byl příliš velký. Vlci z Pustin jsou podvyživené a vypelichané kreaturky, tenhle byl statný a srst se mu jen leskla.

Možná to byl kříženec vlka se psem. A nebo to byl pes – vlčák?

Než jsem se rozhodl, co udělám, proběhl mezerou

v zídce a dostal se na pastvinu. Obloukem se ke mně přiblížil a zastavil se zhruba pět metrů ode mne.

Co jsem měl dělat? Mohl jsem vytáhnout pistoli a odprásknout ho, kdybych nějakou pistoli měl. Jenže já jsem ji neměl, tou dobou jsem chodil neozbrojený. Bylo to moje rozhodnutí. Nechtěl jsem u sebe mít žádnou zbraň, prožíval jsem jedno ze svých dlouhých pacifistických období.

Napadlo mě, že jsem sice unikl střelcům a zachránil svoji kobyliku, ale teď nás oba zakousne vlk. To byla skutečná ironie osudu, jak se takovým situacím říká.

Nemohl jsem nic dělat, jen čekat, jak to dopadne.

Klisna poodskočila. Instinkt jí radil, aby utekla, ale nechtěla mě opustit. Za ty roky si na mě zvykla tak, jak jsem si já zvykl na ni.

Vlk krátce štěkl. Skoro se zdálo, že ji okřikuje.

Zafungovalo to. Kobylika se okamžitě zklidnila a přestala nervózně pocukávat ušima.

Vlk ještě dvakrát krátce štěkl. Pak zachrčel, zavrčel a zafuněl, ne jednou, ale několikrát. Zvuky přitom různě kombinoval. Potom se na mě tázavě zadíval a dlouhým jazykem si olízl čenich.

Přes vlněnou látku jsem mimoděčně zmáčkl přepínač. Zpod ponča zazněl Oggerdův hlas, ztlumený tkaničnou.

„Gowery, jsi na příjmu? Ohlas se, přepínám.“

Civěl jsem na vlkopsa jako zhypnotizovaný. Nedokázal jsem se pohnout.

„Tobě mluví břicho?“ vyjekl po straně lidský hlas. „Ty jsi břichomluvec?“

Ohlédl jsem se. Uviděl jsem dalšího příchozího, drobného, bělovlasého, věkem už sehnutého zálesáka.

Takovéhle týpky znám od vidění, vyskytují se především v severních lesích. I nářečí vyznačující se protahovanými

samohláskami odpovídalo lovcí ze severních lesů. Co však dělal tady?

„Gowery, tady je Oggerd, ohlas se, přepínám,“ ozýval se zpod ponča tlumený hlas.

„Mluví ti břicho,“ zopakoval bělovlasý lovec.

Přišel blíž. Měl na sobě zvlášené kalhoty z losí kůže, které si nejspíš ušil sám, a vysoké, rovněž podomácku šité boty. Na trup si oblékl blankytně modrou košili z tuhého flanelu, kterou nejspíš pokládal za vysoce elegantní. Tvář měl ruměnou, plnou vrásek a hladce oholenou. Prořídlé bílé vlasy si začesal za uši. Mohlo mu být pětapadesát, nebo klidně i pětasedmdesát.

Křížem přes vyschlé tělo mu na širokých popruzích viselo několik brašen a brašniček a také volský roh na střelný prach. V ruce držel festovně vyhlížející ládovačku s dlouhou hlavní a křesadlovým zámkem. Tihle lovcí nepotřebovali od civilizace nic, snad jen ty flanelové košile. Sami si odlévali kule, sami si míchali střelný prach ze síry, dřevěného uhlí a ledku, separovaného z netopyřího trusu.

„To ti dělá často, to tvoje břicho? Že samo mluví?“

Pomalým pohybem jsem sáhl pod pončo a vytáhl vysílačku. Ukázal jsem ji lovcí: „Tohle je vysílačka. Volají mě támhleti lidé od vlaku.“

„Mluvicí skříňka?“ podivil se lovec. „Už jsem o takových věcičkách slyšel. Můžu se podívat?“

Zašvidral jsem po sedícím vlkovi a rozhodl se, že budu spolupracovat. „Ale jistě,“ řekl jsem.

Podal jsem vysílačku lovcí. Ten s ní zatřepal, přiložil si ji těsně před obličej a řekl: „Kdo je tam? Tady jsem já a Drejk.“

„Musíte zmáčknout támhleto tlačítko,“ vysvětlil jsem mu. „Pak musíte říct *přepínám* a zmáčknout tenhle čudlík...“

„Gowery?“ zachrčel z vysílačky Oggerdův hlas. „Co se tam děje?“

Vzal jsem od lovce vysílačku a řekl: „Někoho jsem tady potkal, Oggie. Pak ti to vysvětlím. Přepínám.“

„Vrať se co nejrychleji.“

Z dálky k nám dolehlo zapískání parní píšťaly. Viděl jsem, že vláček se dává zvolna do pohybu.

„Měl by ses vrátit, chlapče,“ řekl lovec přátelsky. „Čekají na tebe.“

„Jo, to bych měl,“ přikývl jsem souhlasně.

„Koukal jsem, jak zachraňuješ tu svoji rezavou fuksu. Ty ji máš opravdu rád, co? Vždyť tě mohli zastřelit jako psa!“

Vlkopes, dosud poklidně sedící na zadku, dunivě zavrčel. Znělo to... pohoršeně?

„Ale no tak, Drejku,“ obrátil se k němu lovec. „Nezlob se. To se jen tak říká. A ty, chlapče, už radši jed.“

Vyšokovaný, a navíc ještě v rozpacích jsem se vyhoupl na neosedlaný hřbet své klisny. Kývl jsem lovcovi i vlkovi na pozdrav a vydal se přes travnatou pláň zpátky k trati.

04

Kaprál Schneidl, který vlastnil strojnický průkaz, v mezičase popojel s vlakem a zastavil ho těsně u barikády. Když jsem tam přijel, začínalo se smrákat. Trať tady klesala mírně dolů a v dálce už byly vidět domky železniční stanice.

Seskočil jsem z klisny a začal zjišťovat, co se děje.

Čtveřice vojáků rozebírala barikádu vyskládanou z pořádných polen. Pochopil jsem, že Oggerd chce s vlakem popojet až na nádraží a zaparkovat ho na odstavnou kolej, aby neblokoval trať.

Nebyla tady jenom barikáda na kolejích, ale i tyčky zapíchané podél trati a rozprostřené do jakéhosi trychtýře.

Z každé tyčky zplihle visel kus červené látky. Jeden cár jsem prozkoumal, dokonce jsem ho i osahal. Byl to flanel a připomínal košili starého lovce, se kterým jsem se před chvílí rozloučil. Starý lovec měl ovšem košili modrou a tohle bylo červené.

Skoro to vypadalo, že barikádu někdo pečlivě označil.

Vedle lokomotivy seděl na holé zemi vojín zvaný Placka a pokušoval ručně balené cigáro. V obličejí byl bledý jako rybí břicho, pravou ruku měl obandážovanou obvazem, skrz který prosakovala krev. Netečně přihlížel, jak pár kroků od něj probíhá polní operace.

Postřeleného Müttlera položili na příkrývku, kaprál Schneidl mu přidržoval ruce, jiný voják nohy a Hal Hargo, s vyhrnutými rukávy vroubkovaného trika, se mu šťoural skalpelem v obnaženém hrudníku. Ani neodložil svou oblíbenou brokovnici se zkrácenými hlavními a pistolovou pažbou, jen si posunul pouzdro na záda, aby mu nepřekáželo.

Chvíli jsem přihlížel a váhal, jestli nemám nabídnout pomoc. V naší trojici jsem působil jako záložní chirurg, víte? Zraněný Müttler sebou házel a Hargův mastný culík se při každém Müttlerově zaškubání zatřásl. Skoro to vypadalo, že se do Hargovy hlavy nastěhovalo nějaké zvířátko a culík je ve skutečnosti ohon, který se nevešel dovnitř.

Než jsem se rozhoupal s nabídkou pomoci, Hargovi se podařilo vydobýt kulku. Tím byla většina práce hotová. Zašívání jsem nechal na něm, Hargo je mnohem pečlivější a jeho stehy jsou mnohem úhlednější než moje.

Přesunul jsem se na druhou stranu vlaku, kde s puškou v ohbí lokte postával Oggerd. Pozorně obhlížel řepkové pole i les na temeni.

„Jsem tady, Oggie.“

Neohlédl se, očima stále propátrával krajinu.
„S kým jsi to tam mluvil?“ zeptal se nevzrušeně.

05

Možná bych vám měl Oggerda popsat, protože nevím, co všechno jste o něm slyšeli. Určitě víte, že je velký. Možná máte představu, že měří dva a půl metru a bicepsy má rozměrnější, než jsou stehna Sladké Zuzi, té tlusté zpěvačky z bornnského šantánu Ptačí klícka. Rovnou vám řeknu, že takováhle představa je falešná. Oggerd je vysoký, to ano, určitě byste mu naměřili metr devadesát, ale je spíš štíhlý než udělaný. Bicepsy má pořádné a rád je vystavuje na odív, libuje si v černých tričkách s krátkými rukávy, ale pořád jsou lidských rozměrů. Myslím ty bicepsy, ne trička.

Oggerd je prostě normální chlap, jen o něco vyšší, než je obvyklé.

Je ovšem pravda, že když na vás upře svůj neuhýbavý pohled, máte zničehonic pocit, že je vysoký jako zvonice bornnské katedrály.

Tou dobou se Oggerdovi blížila pětatřicítka. Je trochu starší než já, ale ne o moc. Co jsem ho znal, chodil oblečený pořád stejně: do plastického pancíře a maskáčových kalhot vyztužených vlákny, kterým se nepřesně říká kevlar. Do pancíře měl zalísované důstojnické distinkce, uprostřed se skvěl matný reliéf dravého ptáka s rozepjatými křídly. Nevím, co to bylo za fógla, vždycky jsem však tvrdil, že je to orlosup. Podle toho jsem prosazoval i Oggerdovu přezdítku: Oggerd zvaný Orlosup. Nijak zvlášť se neujala.

Součástí pancíře bylo zádové pouzdro s magnetickými sponami, které ukrývaly monomolekulární ostří takzvaného *řezáku*, ruční zbraně podobné mačetě, ale asi tak miliónkrát ostřejší. Nemusím vám asi připomínat, že něco takového si nekoupíte v železářství.

Takže už Oggerda zhruba vidíte před sebou, pocho-pitelně vnitřním zrakem, ne naživo. Přidejte k tomu podlouhlou chmurnou tvář s krátce zastřiženými černými vousy, nakratičko ostříhané vlasy se začínajícími kouty, široký opasek s pouzdrém na pistoli, polovysoké šněro-vací boty – a máte Oggerda v celé jeho kráse a velikosti.

V posledním desetiletí Století válek se stal Oggerd nej-mladším majorem císařské armády – a hodnost nezís-kal z protekce, ale za zásluhy v boji. Prý měl našlápnuto k tomu, aby se stal nejmladším generálem, někdo mu však zarazil další služební postup. Navěky už zůstal majorem. Když pak Století válek skončilo, nejspíš nevěděli, co si s ním počít, a tak z něj udělali šéfa našeho trojčlenného týmu.

V době, o které mluvím, jsem měl jen matnou předsta-vu, čeho jsme součástí a kdo nás úkoluje. Teprve mnohem později se mi dostal do ruky tajný spis projektu **STŘE-PY Z APOKALYPSY**. Projekt se původně jmenoval *Notre Dome*, možná podle naší první společné akce s kódovým označením *Dóm*, někdo to však přeškrtl a rukou tam napsal definitivní název: **STŘEPY ZAPOKA-LYPSY**.

Když jsem to tenkrát četl, potěšilo mě to a zároveň našťvalo. *Střepy z Apokalypsy* byl slogan, který jsem bezmyšlenkovitě plácl, když jsem se poprvé setkal s Oggerdem. Byl to můj bonmot, rozumíte? Můj! A oni ten slogan použili, udělali z něj název tajného projektu a nezaplatili mi autorská práva, šकुdlilové. No řekněte sami, nenašťvalo by vás to?

To je ale jedno.

Ve spisu jsem se dočetl pár zajímavostí o Oggerdovi, o Halu Hargovi i o sobě. Mezi řádky, naklepanými psacím strojem, jsem našel například rukou psanou poznámku tohoto znění: *v případě nepřítomnosti či indispozice majora*

*Oggerda je žádoucí tolerovat velitelské aktivity pana Finka.
Doktor Hargo je jakožto velitel naprosto nezpůsobivý!!!*

Ano, se třemi vykřičníky.

Ale většinou tam byly jen odkazy na jiné tajné spisy a jiné tajné projekty. Dozvěděl jsem se však, kdo nás celé ty čtyři roky úkoloval: byla to meziresortní komise. No vážně, meziresortní komise. Členy komise byly jmenovitě vypsané osoby z ministerstva války a z Institutu všeobecné technologie. Třetí resort ani nemusím jmenovat, stačí, když uvedu jméno jediné pověřené osoby: Dante Albrecht. Všichni víte, o kom mluvím, ne? Přezdívá se mu Inkvizitor.

Původním cílem naší trojice bylo zkoumání technologických anomálií, takzvaných *Střepů z Apokalypsy*. Časem se to však zvirtlo a zaplácávali s námi kdejakou díru, když jsme zrovna byli poblíž. Přišlo jim vhod, že Oggerdovi zůstala hodnost a může velet jak vojákům, tak domobraně. Takže jsme se kupříkladu zúčastnili potlačování dvou různých rebelií. Jindy jsme v odlehlé gubernii vyšetřovali vraždu vojenského velitele. Prostě to byla taková všehočuch. Vandrovali jsme sem a tam, Hargo bádá, když bylo nad čím bádát, Oggerd střílel a velet, když přišel čas střílení a velení, a já jsem se jakožto certifikovaný vyjednaváč pokoušel zahlazovat spory s domorodci a starousedlíky, aby k žádnému střílení nedošlo. Někdy jsem byl úspěšný, a jindy zase ne, ale tak už to chodí.

A teď, když už máte určitou představu, se můžeme vrátit k zastavenému vlaku a ke žlutému řepkovému poli.

06

„S kým jsi to tam mluvil?“ zeptal se Oggerd.

„Sám nevím,“ řekl jsem v rozpacích. „Potkal jsem tam nějakého lovce.“